

Telegraful Român

Organ național-bisericesc

Abonamentul:

Un an 400 Lei. — Șase luni 200 Lei. — Trei luni 100 Lei. — Pentru străinătate un an 800 Lei. Pentru America 4 Dolari.

Ziarul apare Marți și Vineri

Prețul inserțiilor: un șir pe 6 Lei pentru odată, dacă se publică de mai multe ori se dă rabatul corespunzător.

Abonamentele și inserțiile

să se adreseze Administrației ziarului „Telegraful Român”, Sibiu, Strada Mitropoliei Nr. 45.

Correspondențele

să se adreseze Redacției „Telegraful Român”, Strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori: nefrancați se refuză — Articole nepublicate nu se înapoiază.

Nr. 3111 Pres.

Nicolae,

din îndurarea lui Dumnezeu arhiepiscop al arhiepiscopiei ortodoxe române de Alba-Iulia și Sibiu și mitropolit al românilor ortodocși din Ardeal, Bănat, Crișana și Maramurăș.

Iubitului cler și popor: Har și milă dela Dumnezeu Tatăl și dela Domnul nostru Iisus Hristos.

De este Dumnezeu cu noi, cine este împotriva noastră? Că celce nu a cruțat pe Fiul său, ci pentru noi toți l-a dat pe dânsul, cum nu împreună cu El și toate ne va dăru nouă? Ep. Sf. Apostol Pavel către Romani 8, 31—32.

După sfintele Păresimi petrecute în post și rugăciune, și în adâncă reculegere sufletească, îndurerându-ne de patima negrăită și izbăvitoare a Celui răstignit pe crucea de pe Golgota — bunul Dumnezeu ne-a învrednicit să ajungem și ziua luminată a Învierii Domnului nostru Iisus Hristos, în care chiotele noastre de bucurie se înalță dela pământ la Cer. Bucurați-vă, iubii mei fi sufletești, că mărirea Domnului peste noi a strălucit. „Aceasta este ziua care a făcut-o Domnul, să ne bucurăm și să ne veselim într-însa”!

Înviat-a Hristos — și întinericul adânc, ce-a învelit pământul în clipa morții Celui răstignit, s-a risipit. Înviat-a Hristos — și lumină mare a străbătut în suflete. Înviat-a Hristos — și suntem sloboziți din robia păcatului. Înviat-a Hristos — și moartea nu ne mai stăpânește, „că Hristos sculându-se din morți înepător vieții celor adormiți s-au făcut”.

Unde-ți este, iadule, biruința? Unde-ți este, moarte, acul tău? Înviat-a Hristos — și toate ni-a dăruit nouă!

O, ce negrăită minune, ce neasemănată îndurere a lui Dumnezeu, ce revărsare de lumină și de dragoste cerească! Mîntea omenească nu o poate cuprinde și neputincioasa vorbă nu e'n stare a o împărtăși în toată strălucirea ei.

„Așa a iubit Dumnezeu lumea, căt și pe Fiul său cel unul născut l-a dat, ca tot celce crede întru El să nu piară, ci să aibă viață vecinică”.

După această viață a'nsetoșat vecinic sufletul omenească din clipa căderii lui în păcat; această lumină a căutat-o el din clipa în care ispita l-a cufundat

în întunerec. Dar omul căzut odată în păcat n'a mai fost în stare să se ridice; ci prin păcatele sale își sporia numai osânda. Nici luminile profeților n'au fost în stare să-i risipească întinericul zămislit de cea dintâi faptă a trufiei. Și atunci — la plinirea vremii — Tatăl cel din ceruri a trimis în lume pe Fiul său. Cuvântul trup s'a făcut și s'a sălășluit în lume, ca lumină să fie lumii, ca să steargă osânda păcatului și să împace pe om cu ziditorul său. A trăit în mijlocul oamenilor, a învățat, a mângăiat, a ajutat. Ci răutatea omenească l-a supt pe cruce. Dar dragostea Lui fără margini nici aici n'a părăsit pe oameni. Binecuvântarea Lui s'a pogorât și de-aici prin cuvintele Dumnezelești: Iartă-i, Doamne, că nu știu ce fac.

Locul cel mai sfânt de pe rotogolul pământului este Golgota. Căci în el a fost înfiptă Crucea pe care s'a pironit „Cel nevinovat și curat cu inima”. Pe el s'a adus desăvârșita jertfă de împăcare a omului cu Dumnezeu. Iar cea mai sfântă clipă din viața omenirii a fost aceea, când Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos a rostit de pe Cruce cuvântul izbăvitor: Săvârșitu-s'a!

O, ce clipe sfinte am petrecut, iubii mei, urcând toamna trecută drumul Golgotei, calcând cu picioarele noastre pe pietrele de care Fiul lui Dumnezeu căzând sub povara crucii, și-a zdrelit genunchii! Ce fiori de adâncă evlavie ni-au străbătut inima, când buzele noastre au atins lespedea de pe mormântul care timp de trei zile a ținut în încăperea sa îngustă trupul Celui necuprins! Gura amuțeste în asemenea clipe, dând glas inimii care simte.

Am genuinchiat cucernic și ne-am rugat în taină pentru voi toți: „Crucei tale ne închinăm, Hristoase, și Sfânta Învierea Ta o cântăm și o mărim”!

Lumea a mai avut învățători și mângăitori. Este adevărat, iubii mei fi sufletești. Dar care dintre aceștia ar mai fi fost în stare să rostească cuvintele de iertare, rostite de pe cruce de Mântuitorul nostru Iisus Hristos? Niciunul, cu adevărat niciunul! Iată pentruce, iubii mei, nici mormântul n'a putut păstra, în încăperea sa îngustă și întunecoasă, atâta lumină, atâta bunățate, atâta jertfelnicie! Ea trebuia să fie înălțată, preamărită, ca să rămână cu noi până la sfârșitul

veacurilor. Și a fost. Căci Celce fără de prihană fiind, de bunăvoie s'a supt pe cruce și a murit pentru păcatele noastre, a și înviat a treia zi, „cu moartea pe moarte calcând și celor din mormânturi viață dăruindu-le”.

De-acuma Dumnezeu este cu noi! și „de este Dumnezeu cu noi, cine e împotriva noastră? Că celce nu a cruțat pe Fiul său, ci pentru noi toți l-a dat pe dânsul, cum nu împreună cu El și toate ne va dăru nouă?” Toate, iubii mei: și pace, și îndestulare, și fericire în zilele vieții noastre și viață de veci — de vom avea dragostea între noi. „Căci prin aceasta vă veți cunoaște că ucenici ai mei sunteți, de veți avea dragoste între voi”.

Iată solia slăvitei Învierii a Domnului nostru Iisus Hristos! S'o ascultăm cucernic și să viețuim în dragostea pe care ne-a propovăduit-o și ne-a pilduit-o El prin viața sa. „Toată viața noastră lui Hristos Dumnezeu să o dăm” — dupăcum El și-a dat-o întreagă pentru noi. De dragostea Lui nimic să nu ne despartă: nici necazul, nici strămtorarea, nici goana, nici foametea, nici golătatea, nici nevoia, nici sabia, nici moartea!

Gustați din rodurile cele adevărate ale sfintelor Paști, din rodurile duhovnicești care sunt: credința, nădejdea și dragostea. Credința'n Domnul nostru Iisus Hristos cel înviat, nădejdea'n învierea noastră, și dragostea care se milostivește și care prin ajutorul său face ca bucuria sfintelor Paști să se reverse cu îmbelșugare'n sufletele tuturor fraților noștri.

Luăți dar pildă, iubii mei fi sufletești, dela Celce pentru izbăvirea noastră și-a vărsat scump sângele său pe cruce, dela Celce ne-a ridicat dela moarte la viață și de pe pământ la cer, jertfindu-vă unii pentru alții, viețuind în pace, în bună înțelegere, în dragoste creștinească. Dragostea noastră să nu uite în deosebii pe cei necăjiți și lipsiți, pe desmoșteniți veacului acestuia. Prin ajutorul vostru frățesc, duceți bucuria Sfintelor Paști în fiecare casă în care strămoșii și lipsa și neceazul și-au făcut locaș. Mângăiați pe cei întristați, ajutați pe săraci, căutați pe bolnavi; fiecare suflet să se poată bucura de slăvita înviere a Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, care pentru toți a murit și pentru toți s'a sculat din mormânt. Numai astfel va fi deplină și bucuria noastră.

Cu aceste gânduri luminoase zămislite de solia Paștilor preacurate și cu aceste povești isvorite din părinteasca Noastră dragoste pentru voi, Vă împărtășim arhiereasca Noastră binecuvântare — ca sfintele sărbători ale Învierii Domnului să le petreceți în pace și bucurie și să Vă învredniciți a le ajunge încă întru mulți și fericți ani, și Vă zicem din toată părinteasca noastră inimă:

Hristos a înviat!

Sibiu, la sărbătorile Învierii Domnului din anul 1926

Al vostru al tuturor de tot binele voitor

Nicolae,

arhiepiscop și mitropolit.

Sinodul arhiepiscopiei — anul acesta nu se va ține la Dumineca Tomii, ci în Dumineca a cincea după sf. Paști, la 2 Mai a. c.

Impotriva devastării pădurilor. În ședința senatului dela 17 Martie a. c. I. P. S. Sa patriarhul Miron a rostit o cuvântare venită la timp și aprobată cu bucurie de toți cei ce luptă pentru neamul nostru de creștini și români. Înaltul prelat spune lămurit, că nu țărani și nici conducătorii cooperativelor noastre sânt aceia cari pustiesc cu barbarie pădurile țării, ci oameni străini de neamul și țara noastră. Acești venetici fac potop în tăierea pădurilor și nu se țin nici de condițiile de exploatare. Afară de aceasta, la fabricile de cherestele nu se găsesc angajați creștini, iar țărani români sânt consecvent înălțurați dintre lucrători. Oratorul încheie cerând dela cei chemați, să nu întârzie a revizui contractele nedrepte prin care se ruinează codrii și se primejduește viitorul întregului neam românesc. Noii conducători ai destinelor țării vor trebui să țină seamă de cele arătate în cuvântarea I. P. S. Sale patriarhului nostru.

Calea dreptății și a milosteniei afla-va viață și mîrire.

Pilde 21, 21.

Averea adunată cu fărădelege se va împușcă; iar a celui ce strînge cu credință, se va înmulți.

Pilde 13, 11.

NOUL GUVERN

— Colaborare între partidul poporului de sub președinția dlui general Averescu și între partidul național român în frunte cu dnii V. Goldiș, I. Lupaș și I. Lapedatu. — Lista ministerială. — Opinia publică din Ardeal. —

S'a potrivit ca tocmai în preajma sfintei și marelui sărbători a Învierii Mântuitorului, să fim în situația de-a vesti publicului nostru cetilor un nou act de înaltă înțelepciune politică, săvârșit de iubitul Suveran al românilor, cu prilejul schimbării de regim.

M. Sa Regele a comunicat, în audiențele acordate la palat, șefilor de partid — dl. N. Iorga, gen. Averescu și I. Mihailescu — că, după guvernul liberal care și-a împlinit legislatura, ar fi bine să urmeze un guvern puternic de concentrare format din opoziție. Țara are trebuință neapărată de un guvern cât mai tare, ca să se asigure ordinea, buna administrație și propășirea ei economică.

În același timp, când Suveranul a consultat șefii partidelor, și-a exprimat părerea că în caz dacă nu s'ar putea alcătui un astfel de cabinet. M. Sa se va vedea silit să se adreseze numai unuia din aceste partide, «scoțind că în lipsa colaborării tuturor, se impune datoria de-a avea guvernul cel mai omogen posibil și putând avea cea mai mare unitate de direcțiune și prin urmare cea mai mare unitate de acțiune».

Neputându-se înțelege cele trei partide ale opoziției cu privire la formarea guvernului, M. Sa a cerut fiecărui partid să-și prezinte lista la guvern. Șefii celor trei partide s'au conformat.

Având această orientare asupra persoanelor care ar putea forma guvernul, dacă l-ar încredința unuia din cele 3 partide, M. Sa Regele a binevoit a încredința cu formarea guvernului pe dl. General Averescu. Constituit guvernul nou, a depus jurământul; iar noul președinte al consiliului a arătat Suveranului, că în afară de devotamentul și credința sa față de țară și tron, dovedită în toate actele sale, pune în serviciul țării și al M. Sale întreaga sa experiență. Suveranul, răspunzând dlui gen. Averescu, își exprimă încrederea în activitatea ce este chemat să o realizeze noul guvern.

Lista ministerială este următoarea:
General AVERESCU, președintele de consiliu, fără portofoliu.
OCT. GOGA, internele.
I. MITILINEU, externele.
V. GOLDIȘ, culte.
General COANDĂ, industrie și comerț.
TRANCU-IASI, muncă.
CUDALBU, justiție.
GAROFID, domenii.
ION LAPEDATU, finanțele.
P. P. NEGULESCU, instrucția.
I. PETROVICI, ministru de stat.
I. LUPAȘ, sănătate publică.
General MIRCESCU, război.
PETRE GROZEA, lucr. publice.
S. NIȚA, ministru de stat.
DORI POPOVICI, ministru de stat.

Domnii Goldiș, Lapedatu și Lupaș au intrat în acest guvern în calitatea lor de frunțași ai partidului național român. Deci, avem de a face cu un guvern constituit de partidul poporului de sub șefia dlui general Averescu și dl. O. Goga în colaborare cu partidul național. Partidul național și-a păstrat individualitatea sa și prin dl. Goldiș și prietenii săi de principii dă concurs noului guvern.

Aceasta înseamnă că partidului național i se dă de aici înainte, prin noua sa grupare de forțe, o nouă îndrumare, decât cea de până acum care l-a ținut într-o opoziție nefavorabilă intereselor țării și ale Ardealului în deosebi, și nici de data aceasta nu l-a putut aduce la guvern.

Biserica noastră, deși stă cu totul în afară de luptele politice, nu poate decât să se bucure și să fie mândră, când constată că mai mulți dintre bărbații săi frunțași s'au ridicat la cel mai înalt loc de cinste în ocărnuirea țării întregite.

Dacă partidul național lucrează acum, sub noua sa conducere și grupare, alături cu partidul poporului, este credem un bun semn de restaurare a organizației sale pe

FOIȘOARA

Învierea

Plângând plecă de la mormânt
Maria Magdalena,
Mereu în suferință frământând
— Dar înzădă — problema
Impusă de-un cosciug deschis,
Ca golișul în penumbra,
Și lipsa corpului închis
Cu două zile 'n urmă.

Ca ochii arși de plîns, nesomni,
Străbate prin grădina,
Căutându-și răzăm la vre-un pom
De-atăta neodihnă;
Și cere primei zări de zi,
Ca brațele întinse,
Să-l spână unde L-ar găsi,
Și unde dispăruse?

Zădărnice cere un răspuns,
În iura-l firea tace,
Și parcă 'n zădărnice de plîns
Păterea-l se desface; —
Când de odată plutind ușor,
O șoaptă îl adie,
Ce-l spune blând, mângâitor:
«De ce suspini, Marie?»

Ear ea, pornită în extaz,
Privește alurată
Cum stă 'n a pomilor pervaz
Figura LUI înaltă;
Nebună aleargă spre Isus,
Dar — — e lumina zărlit,
Și l-a rămas, cum El s'a dus,
Minunea Învierii.

De-atunci, în fiecare an,
O sfântă sărbătoare
Ne cheamă, domn și pe sărman,
S'aducem închinare
Mormântului ce n'a putut
S'închidă o LUMINĂ.
Ce spune ș'azi, cu gestu i mut:
Învierea cea divină...

Și an de an îl auzim, —
Isus mereu ne cheamă: —
Tot mai via să-l urmăm
Și să-l luăm în seamă;
Chiar rădăciții, când ajung
Să-l cadă la picioare,
Păstrând credința 'n drumul lung,
Pe EL îl văd în zare...

Pr. Victor Ungur.

În multe lemne s'aprinde focul; iar
unde nu este om lute la mîine, se potolește
sfada.

Pilde 26, 20.

Impresii de sf. Paști

— După Ch. Wagner —

Estă, vin sf. Paști, sărbătoarea primăverii
sufletești.

Celorce au păstrat un contact oarecare cu
tradiția, fie și numai prin amintiri pioase, o ase-
menea sărbătoare le stărnește reflecții mai adân-
cite. Pentru alții, la această epocă deosebită a
anului, când vântul primăvăratice anunță trezirea
naturii, impresii asemănătoare le vin dintr'un
izvor diferit. Tutozilor le apare, sub forme mai
insinuante ca de obicei, problema cea gravă, pro-
blema vieții.

...Sfânta Învierie este oaza din pustie, tran-
dăful ieșit din tufișul de mărcini. Paștile no-
stre sânt viața biruitoare asupra morții.

Viața moare și nu se gîndește la moarte.
Omul o cugetă, și ajunge s'o trăească, de mult
ce se adîncește într'însa cu toate facultățile lui.
El o soarebe, o gustă, îi sugerează toată amărăciunea,
și în cele din urmă o consumă...

În durere numai, în jertfa conșimțită și în
moartea transformată în acțiune, apare viața cea
înaltă. Aiurea sânt primele elemente, din care-i
formată știința; aici știința adîncă. Aiurea sânt
treptele îndepărtate, urcînd spre vre-un pisc
oarecare: aici e însuș acel pisc.

temeieri sănătoase, care îl vor scuși pe viitor de a trece dintr'un impas într'un nou impas. Din meritele și rezultatele trecutului, glorios fără îndoială, nu va izvorî fericirea vieții sociale din patria lărgită, decât atunci când vom sluji statul mai mult prin operă constructivă, și mai puțin prin negațiune și opoziție.

Se impune deci o grupare a energiilor în jurul acelor personalități, care dau ga-

ranție că nu se va mai stărați pe drumul ultimilor ani, care s'a dovedit infructuos.

Opinia publică ardeleană la act cu mare entuziasm de hotărârea înțeleptului Domnitor, care a chemat la cărmuirea statului noul guvern al dlui general Averescu: pornească, acest guvern, bărbătește și cu curaj la lucru și va avea aprobarea și sprijinul tuturor oamenilor de bine.

înfinț. Lava fierbinte eră menită să se potolească, încetul cu încetul să se răcească, să devie solidă și chiar să se petrifice. Și așa a fost.

Revelația, amenințată să evaporeze, a fost prinsă în cuvinte, în legi și în tradiții.

Acestea nu sunt oase moarte, într'un mausoleu al pleidării de odinioară. Sufierea Duhului le întrefine pentru a ne forma conștiința istorică ca: «Isus Hristos ieri și astăzi același este, și în veci» (Evrei 13, 8).

Tr. Scorobeh,
asesor cons.

Prezența Mântuitorului pe pământ

Prasnicul Sfintei Invieri nu este numai o aniversare pioasă a unui eveniment istoric. Paștile arată că sfântul mormânt e gol și Mântuitorul nostru e viu. E o deosebire între modul cum trăiește Hristos și oamenii mari ai omenirii. Socrate trăiește prin ideile sale, prin influența sa asupra cugeților. Hristos însă trăiește real și continuă lucrarea începută când se afla în trup omenesc.

Sfântul Evangelist Luca face dovada acestei afirmații. Acest Evangelist ni-a lăsat două tratate prețioase. Cel dintâi este evangelia sa, iar al doilea tratat se cheamă: Faptele Apostolilor. Acesta începe astfel: «Cuvântul cel dintâi (adecă sf. Evanghelie) am făcut, o Teofilie, pentru toate ce a început Isus a face și a învăța, până în ziua, întru care s'a îndălțat (Faple Cap I v. 1). O veche tradiție spune, că Sf. Luca a fost pictor. Calitatea de artist a sfântului Luca se arată în modul cum a conceput el opera sa. În sfânta Evanghelie se cuprind date mai însemnate din viața Mântuitorului de la naștere și până la înviere.

În tratatul al doilea numit: Faptele Apostolilor, e continuarea operii începute, încredințată Bisericii, prin care își îndeplinește opera sa.

În concepția sfântului Apostol se arată senzul adevărat al istoriei bisericești, care e chemată să ne arate viața lui Isus, proiectată în desfășurarea istoriei.

Concepțiile noastre despre istoria bisericească se deosebesc de concepția evangelistului Luca.

În istoria veacurilor primare găsim entuziasmul apostolilor și jertfa martirilor pentru Hristos. Pe urma istoria biseri-

crască devine din ce în ce mai întunecoasă. Intervine elementul omenesc, care tinde să înăbușească elementul divin. Istoria ne reoglindește aberațiile și păcătoșenia omenească. Lumina și puterea lui Hristos se îndepărtează.

Totuși concepția Evangelistului e cea adevărată. Dar noi nu putem închide ochii în fața păcatului și a decăderii din cuprinsul istoriei bisericești. Mai presus de acestea însă vedem actele Mântuitorului săvârșite prin Duhul sfânt în sânul Bisericii sale.

Factorul uman e întovărașit în chip misterios de factorul divin și omândoi sunt nedespărțiți.

Când spunem în simbolul Credinței: Credem într'una, stântă, sobornicească și apostolească Biserica, nu mărturisim numai destre instituția vizibilă, ci tot ceea ce se desprinde din sufletul și din ființa noastră, răscumpărată prin jertfa mântuitoare, spre săvârșirea înfierii dumnezeiești.

A aparține acestei une și sfinte Biserici înseamnă a ne transpune în lumina celor șapte candelabre, întrevăzute de sfântul Ioan în Apocalips și a trăi în lumina prezenței lui Hristos, proiectate în timp și în spațiu, în sfintele taine, în sfintele liturgii, în rândul celor de credincioși, cari în pelerinajul vieții au urmat lui Hristos.

Învățătură teolog englez Dr. K. Inge de la catedrala Sf. Paul din Londra, a încheiat un ciclu de conferințe despre Impărăția lui Dumnezeu în decursul istoriei, cu această constatare: «Când s'a înființat sfânta Biserica creștină, a fost ca o erupțiune de sacru entuziasm, cu lavă fierbinte ca dintr'un vulcan uriaș. Această erupțiune, de care s'a scutuit lumea, n'avea să dăinuiească la

În ziua învierii Domnului

Viața este capitalul, în jurul căruia se grupează mulțămirea sau nemulțămirea, fericirea sau nefericirea oamenilor și poarelor.

Are acest capital părțile sale bune, dar în același timp își are și părțile sale grele. Are omul neșazuri și bucurii în această lume. Are mulțămire, când o are, și pe de altă parte, este fapt, că tocmai nemulțămirea este partea, care ca un fir roșu, însoțește pe bietul om aproape în întreaga viață.

Își au însă și mulțămirea și nemulțămirea cauzele și izvorul lor.

Să fim sau să nu fim noi oamenii în această lume și pe acest pământ, nu depinde dela noi, căci viața omului este o taină a providenței, necuprinsă de mintea omenească. Dar să ajungem să putem fi mulțumiți, sau să avem cauze și motiv de nemulțămire, cutezăm a afirma, că depinde în prima linie dela noi, și anume dela modul cum punem noi oamenii capitalul cel prețios, care îl numim viață, în serviciul scopului celui mare, pentru care trăim pe acest pământ.

Prăznuim astăzi învierea Domnului.

Și neapărat ne întrebăm asupra valorii și însemnătății acestei dumnezeiești zile, pe care sfânta noastră biserică, și noi toți, cari purtăm cu o legitimă mândrie numele de creștini, cu drept cuvânt o numim sărbătoarea sărbătorilor.

Răspunsul ce ni-l dăm la această întrebare stă neapărat în legătură nedeslegată cu mulțămirea sau nemulțămirea, care ne însoțește în viață.

«Eu sânt calea, adevărul, viața». Aceasta echivalează cu a zice: eu sânt calea adevăratei vieți. A suferi, a lupta, a iubi, a crede; a lua asupra-ți crucea, povara, a o duce sperând; a renunța la tine, adică la viața pentru viață, ca să îți oferi serviciile și să-ți dai rodul, eată secretul adevăratei vieți.

Aici totul se transformă. În locul figurii trecătoare și vrednică de plâns a unei existențe neputincioase, noi cucerim spiritul dătător de viață. Bătrânul profet cuprindea de pe atunci încă această îndoită experiență într'o singură exclamare: «Tot trupul e ca earba, și toată slava lui e ca floarea din câmp; dar cuvântul lui Dumnezeu rămâne în veci.

Paștile alcătuiesc ziua a toți sacrificiilor, semănăți ca grăunțele pe brazdele viitorului. Este aici mai mult decât un mort ieșit dintr'un mormânt, este un lanț imens de viață, cucerită asupra neantului, prin aceea că-i dată din iubire. Tot pământul și toată istoria omenească tresaltă de viața purificată, filtrată prin stralul des al morții, pe unde nimic necurat n'ar putea trece.

Dacă viața, învechită și fără zori, ne înclătează, să ne oprim aici. Sușul începe sub pașii noștri. Din fiecare popas, din fiecare înfundătură este o cărare ce poate duce spre ieșirea prielnică. Spiritul dătător de viață formează

cu orice situație, fie chiar cea mai disperată, o combinație capabilă de a o încheia printr'un rezultat pozitiv...

Trebuie să învățăm a iubi viața, nu pentru ea însăși, ci ca pe o stofă de întrebuintat. Crucea Calvarului, grădina Maslinilor spun că viața este prețul unei științe conștând în a ști să murim.

Dacă nu vom învăța să silabisim principiile acestei științe, vom fi osândiți la încercarea de a fixa clipa ce fuge și a opri torentul ce năvălește. Vom fi supuși, de-a lungul zilelor, chinului de a ne simți căzând, fără să putem apuca vre-odată ramura de mântuire după care mâna noastră pururea se întinde. Vom îmbrățișa fumuri ce pier, și pe lângă toată înțelepciunea și prudența prevăzătoare, ne vom înșela în toate socotelile noastre. Chiar de teamă d'a le atinge, ne vom mână barca, izbindu-o de stâncile ce vrem să le ocolim.

Să ne ridicăm privirea spre alt ideal. Să nu ne cruzăm, să nu șovăim; mai bine să alegem rizicul frumos, decât drumul de ocară, pe care crăie de a pierde bogățiile materiale ni-l indică!

Să ne reculegem. Și vom cunoaște bucuria și libertatea după porunca: «Nu te teme de nimic, crezi numai!»

Unora ca aceștia le aparține lumea și viitorul. Prin spiritul care-i însușește ei văd limpede în întunecare, le e cald în miez de eamnă, sânt bogați în ceace nu se poate cumpăra, nici vinde. Cei învinși pentru dreptate, sânt pentru ei mari biruitori: morții pe care ei îi iubesc, sânt vii.

De ni-am putea sărbătorii învierea Domnului în spiritul acestui Cum ar învia morții, cum s'ar sfărâma falca de granit a acestor morminte unde ne rețin inerția, rutina, minciuna, iubirea de ceace ne extermină și înșeși acele vechi formule pe care buzele tot le zic, dar a căror slăcără s'a stins în căminul sufletelor. Cum ni s'ar deschide ochii, să vadă ceea ce dă pacea!

Omul declară viața ca trecătoare, fiindcă el o apucă de partea ei degeartă. De-ar cunoaște prețul ceasului care fuge, măreția operii de făcut, diamantul ascuns sub orice înveliș omenesc, felul cum să întrebuinteze ceace a primit, ar face să tășnească scântea divină din pietrele de pe drum.

Amintiri vechi ale unei credințe ce trebuie pururea reîmpropătată, plâpânde simboluri ale unei taine mângăitoare, cuvinte de speranță și de viață, scuturări giulgiurilor cu care vremea vă învalue, ieșiți din cenușa încremenită! Mizeria noastră are nevoie de strălucirea zorilor voastre.

Intrebarea este, că vedem și pricepem noi în actul dumnezeesc, care îl serbăm astăzi, aceea ce este: îndurarea cea nemărginită a lui Dumnezeu față de neamul omenesc, și în același timp dispuși săntem noi, ca în modul nostru de gândire și acțiune să fim guvernați și stăpâniți de voia lui Dumnezeu?

În actul dumnezeesc pe care îl serbăm astăzi, Mântuitorul Hristos arată și dovedește lumii în mod neîndoios dumnezeirea Sa, și totodată dă pentru eternitate evangheliei timbrul vecinicii, caracterul ei dumnezeesc, menit a guverna și conduce popoarele.

S'a împlinit nouăsprezece veacuri, de când oamenii prăznuiesc această dumnezească minune. S'a constatat de multe ori și totdeauna în decursul acestui timp, puterea credinței în Dumnezeu și valoarea cea mare ce o are evanghelia Domnului și doctrina bisericii în dezvoltarea popoarelor.

Credința noastră în puterea evangheliei ne-a dat tăria să suportăm greutățile trecutului de tristă aducere aminte — când moșii și strămoșii noștri siliți erau să suoparte jugul iobăgiei și să munciască pentru străini — ear ușile școalei pentru noi erau închise.

Dar ciasul mântuirii a sosit și pentru poporul nostru. S'atur asupririlor le-au pus capăt evenimentele mari din 1918, cari au zguduit bătrâna Europă din țițini — și bunul Dumnezeu și vitejia fraților noștri din regatul român ne-a scăpat de jugul secular, incorporându-ne la patria mamă — și astfel hrana cea cerească izvorâtă din patimile și moartea Mântuitorului pe cruce — s'a revărsat din belșug și asupra noastră.

Credința noastră în Dumnezeu și în trăinicia neamului nostru ne dă curaj și însuflețire, ca toate să le facem cu bună cuviință și cu bărbăție, și anume ca pe o parte să putem șterge ranele trecutului, ear pe de altă parte zilnic să putem înmulți condițiile de viață pentru o repede dezvoltare și înaintare în spirit creștinesc. Purcezând în modul acesta și privind viața prin prisma evangheliei Domnului, nemulțumirea va dispărea și greutățile vieții le vom suporta cu ușurință.

Voi ne aduceți aminte de ceea ce nu mare nicio dată. Susțineți-ne în mersul spre scopul îndepărtat și sublim!

Și voi, dulci floricele, cărora fiecare primăvară vă deschide petalele, fiți crainici cu vești înviorătoare. Spuneți luptătorilor abătuți, că sfârșitul va fi bun, că nicio dată nu va avea sfârșit iubirea! Fiți, din umbră, aproape de noi, martorii stelelor veșnice! Duceți, în lăcașe ascunse și în inimi întunecate, acel reflex de cer albastru, robit în corolele voastre și grațiile cu noi împreună: *Hristos a înviat!*

Nicolae I. Cuțal.

Tot străin

De ieri la noi în cimitir,
O grupă nouă s'a săpat,
Dar nu ca celandin și,
Ci într'un colț îndepărtat.

Un moș bătrân s'a rădăcit,
Cercind din casă'n cas' prin sat,
Era flămând, era sfârșit,
Ear azi de el l-am îngropat.

Străin a fost, călă trânt,
Viața l-a fost doar' un chin,
Ear astăzi, când el a murit,
Rămas a bietul tot străin.

Pr. Teofil Roșca.

Ne închinăm deci astăzi și în toate zilele vieții noastre sfintei învieri, și încălzindu-ne la razele soarelui, care luminează astăzi din crucea și învierea cea de a treia zi a Domnului Cerului și al pământului nădăjduim, că Dumnezeu ne va ajuta să ne urmăm cu succes calea spre perfecțiunea creștinească.

Hristos a înviat!

Puterea jertfei

Săntem martori prin intuiție a celor mai însemnate evenimente din istoria mântuirii. În ceasurile de meditație și tăcere adâncă gândul nostru, prin un proces de retrospecțiune istorică, se străduiește să scoată în relief incomparabila însemnată și putere ce o are sacrificiul în războiul de apărare și de biruință a ideilor mari. Nu există domeniu de activitate omenască, care să nu și aibă cununa sa de martiri. Filosofia, știința, arta, tehnica, — toate își au martirii lor, prin jertfa cărora adevărurile reprezentate de ei, și-au despicat drum de cucerire în viața omului.

Dar adevărata patrie a martirilor este creștinismul. Comoara lui sânt martirii, cari luminează ca niște candelă aprinse fețele veacurilor. — Din mijlocul lor se ridică divină personalitate a Mântuitorului și Jertfa sa izbăvitoare.

Coborât din lumea eternelor lumini, în lumea noastră neagră de păcate, prin cuvinte lapidare, învață omeneia sensul vieții și-i descopere secretul nemuririi.

Istoria ne dovedește că ideile înalte pentruca să birue cer jertfe, pentruca jertfa verifică adevărul și-i pregătește victoria. Și atunci... și El trebuie să-și consfințească opera prin însuși nevinovatul său sânge. — Este tradat și vândut, batjocorit și scuipat, palmuit și bătut cu pumnii și — în fine osândit la moarte, — încununat cu spini și răstignit.

În felul acesta, din înălțimea Golgotei ni se proclamă absolutul și eternul adevăr, că răsplata profețiilor totdeauna este crucea și cununa de spini. Veșnic mâinele care binecuvântă și picioarele care umblă numai în căile Domnului, sânt ținute pe

cruce, — și veșnic gura care spune adevărul pur, este adăpată cu fiere de ura și răutatea păcătoșilor. Este acesta un adevăr pe cât de tragic, pe atât de real experimentat. Nimeni nu-l contestă; — dar mai este ceva.

Tragediei de pe Golgota îi urmează ca o consecință neapărată și imediată învierea și înălțarea, și atunci, când spui adevărul nu mai înseamnă să te pregătești de suferință, ci să pleci pe calea perfecțiunii, fiind calea durerii, cale de perfecțiune. — Totdeauna suferința e succedată de bucurie, înfrângerea de biruință și moartea de viață.

O inițiativă nobilă, ca și o concepție salutară despre viață sau lume, nu impune nimănui, dacă nu este sfințită prin bolezul de sânge al jertfei.

Prin sacrificiu verifici adevărul, îl fructifici, și cânti preluiați unui viitor mai bun. Fără sacrificiu generos nu poți reprezenta nici un ideal, pentru că idealul presupune jertfă și renunțare, devotament și lăpădare de sine, care nu se dobândesc decât înfrățindu-te cu suferința.

Sacrificiul consolidează munca și-i autentifică curățenia, purifică tendințele și sfințește viața.

Sacrificiul este optimism creator și vitejii nobilă de mucenic, pahar de binecuvântare și grăunte de muștar. — Sacrificiul e lumină care arde și se consumă luminând pe alții, — este puterea care susține apostolatul și-i accelerează biruința.

«Flămânzim și însetoșăm, sântem goi și pătimim și nu sântem așezați. Ostenim, lucrând cu mâinile noastre; ocarăți fiind, grăm de bine; izgoniți fiind, răbdăm; huliti fiind, mângăiem» (I. Cor. 4, 11—13) — iată ce înseamnă sacrificiul.

Mântuitorul nostru iubeste jertfindu-se și se jertfește iubind. Drumul său de pe calvar este istoria oricărui apostolat, iar răstignirea Lui de pe Golgota a rămas pentru veșnicie pilda strălucită și neîncetată grăitoare peste timp și spațiu, că «adevărurile biruesc prin martiri și prin profeți», pentruca prin sângele lor ele trăiesc și devin pururea actuale.

«În lume năcazuri veți avea» — prezice Mântuitorul, — «gunoi» și «lăpădătură» veți fi în ochii ei, — constată sf.

Tipuri biblice

— Observări generale asupra vieții și însușirilor lui Iosif. — Tînărul în fața ispitel. — Tipuri moderne. —

Iosif este, fără îndoială, una dintre cele mai simpatice figuri ale tipurilor biblice. În persoana sa se concentrează tot ceea ce poate mișcă și atîta curiositatea. A trecut prin toate extremitățile sorții omenești: din fiul iubit și distins ajunge pe rând slugă, rob, apoi primul ministru la curtea unui rege puternic.

Faptul că Iacob, tatăl său, îl iubea mai mult de cât pe ceilalți fiu, atrage dușmănia fraților asupra sa, și această ură îl face sclavul lui Putifar. Înțelepciunea cu care l-a înzestrat Dumnezeu și firea lui norocoasă îl ajută să devină repede răsfățatul noului stăpîn; — dar, tocmai aceste însușiri îl aduc nouă nenorociri. Soția lui Putifar îl îndeamnă la păcat: tînărul virtuos rămâne neclintit în fața ispitei, dar calomniindu-se virtutea, ajunge în temniță.

Dumnezeu nu l'părăsește. Înzestrat cu putere magică, explică visurile întemnițaților, tovarăși de suferință, prevestind viitorul. Se eliberează apoi din starea-i de rob, ca să ia loc cât mai aproape pe treptele tronului. E acoperit de onoruri, își regăsește pe tatăl său, își iartă frații, își salvează familia și întreg Egiptul.

Nicieri nu aflăm o scenă mai duioasă, ca aceea unde Iosif se descopere fraților săi.

În mijlocul acestor fluctuațiuni, fie că e favorizat de soartă, fie că se află în nenorocire, caracterul lui Iosif rămâne neclintit. El ne apare blând, și delicat, și cu o umbră de tristețe care dă întregii sale ființe farmec irezistibil.

Noblețea-i sufletească și superioritatea cugetării îl ridică tot atât de mult asupra fraților săi, ca onorurile cu care îl acopere Faraon. De aceea toți cari citesc istoria lui, îl cuprind cu atîta dragoste ca și Iacob tatăl său.

Învățăturile ce se pot dobândi din viața și faptele lui, sânt multe. Vedem nevinovăția suprimată pe un moment. Ni se înfățișează cea mai minunată privilegiu din lume, — cum o numește un filozof, — când omul drept, în conștiința nevinovăției sale, se luptă cu nenorocirea și, pierzându-se pe sine din vedere, alină suferințele altora.

De altă parte priviți la mediul din societatea aristocratică în mijlocul căreia se desfășoară drama vieții lui Iosif, și veți vedea cum se resfață sfidător: invidia, minciuna, lingușirea, corupția, fariseismul, — aceleași păcate, care bântuie și la temelii societății de azi; păcate care învrăjesc oameni, clase sociale și popoare între olaltă, — în sfârșit păcate care cearcă să di-

Pavel; veți pătimi și veți fi lapidați și crucificați; idealurile voastre vor fi privite dacă nu întotdeauna cu sarcasm, cel puțin cu scepticism, — dar «îndrăzniți»; n-aveți teamă de duhul răzvrătit și pervers al lumii, — «Eu am biruit lumea».

O Doamne sfinte! Cât de frumoasă este lumea idealului, în care plutim adeseori cu ochii închiși, și cât de tristă ne apare realitatea, după ce ne trezim din vis. Astăzi cine mai crede cu toată sinceritatea în puterea ce o are sacrificiul în clădirea vieții noastre? E o putere pășită, dacă nu chiar îngropată. Nu mai vrem să credem în puteri încercate, nici în datorii; vrem drepturi, vrem să trăim viață de huzur. — Aceasta este realitatea, aproape complet lipsită de spirit de jertfă.

Sacrificiul voluntar și spontan este o pasăre rară, spărită și alungată de mâni nelegiuite. Cu durere se constată actualitatea scenelor actului ultim din tragedia mântuirii: ne-am vândut idealul și ne-am lăpădat de Hristos și de spiritul vieții și al învățăturilor Sale.

Originea răului?... Vechea Romă a fost dărâmată de proprii ei bărbați, iar Fiul lui Dumnezeu a fost răstignit de inșiși legitiimii lui reprezentanți... Dar nădejdea noastră în izbânda finală a binelui rămâne neclintită, pentru că știm, că pe ruinele Romei s'a clădit o nouă lume și o nouă viață, iar Isus Hristos, Fiul Dumnezeului celui viu, prin puterea crucii a biruit lumea.

Însă jertfa Mântuitorului pe cruce nu este numai pecetluirea adevărurilor ce le-au adus în lume, ci ea își are însemnătatea sa religioasă ca *pref de rescumpărare* adus de Fiul lui Dumnezeu pentru păcatele oamenilor. Această însemnătate a jertfei Mântuitorului să o adăncim cu sufletul și să ne lăsăm atrași în sfera ei, în lumina ei, în iubirea ei iertătoare și curățitoare de păcate, ca să înviem cu Hristos spre o nouă viață.

Ilr. V. Felea,
stud. în teologie.

In căile dreptății este viața; ear căile celor ce în minte răul, sânt spre moarte.
Pilde 12, 29.

strugă onoare, fericire familiară, idealism și morală. După ce Iosif la început devine victima invidiei și a crudității fraților săi stricați, apoi victima răsunării cumplite a unei femei decăzute, este răsplătit pe urma suferințelor sale cu cele mai mari onoruri la care om pământean poate să răvnească.

Bătrânul tată, în durerea-i cumplită de a și fi pierdut pe cel mai drag fiu al său, în care iubea pe Rahil, soția sa... «și-a rupt hainele sale, și a plăns pe fiul său zile multe», (Facere 37, 34).

Frații păcătoși primiră osânda de-a fi martori disperați, a privi la rana adâncă, cauzată tatălui lor bătrân și pe care nu mai erau în stare s'o vindece. Pentru păcatul lor ei sânt pedeșiți a suporta un secret ce le cauzează tortură și mustare de conștiință, nevoindu-se a trăi într-o veșnică închiziție sufletească.

Păcatul lor e fost mare, osânda trebuia să dureze deci o viață întreagă. Numai când stău uluiți și rușinați în fața aceluia pe care ei îl vânduseră, își simt, în parte, ispășit păcatul.

Micimea caracterului lor îi face nelcrezători. Nu le vine să creadă că Iosif poate să aibă un suflet atât de generos de a le ierta răul ce i-au cauzat, și când tatăl lor moare, sânt cuprinși de neliniște și groază, pe care numai grația și marinită lui Iosif li-o poate abia împărtăși.

Din pastoralele arhieriești

Refinem, pe cât ne iartă spațiul, câteva părți din pastoralele arhieriei bisericii noastre, date la serbătoria învierii Domnului din 1926.

I

„Ni-a dăruit Dumnezeu cu o țară frumoasă și bogată și liberă, și durere și azi mai auzim cuvinte de ocară, care aseamănă starea libertății de azi cu starea de ieri a robiei, la fel cum au grăit evreii altădată în pustie murmurând împotriva lui Moise: «Mai bine am fi murit bătuți de Dumnezeu Domnul în pământul Egiptului, când ședeam la căldările noastre cele de carne și mâncam pâine de ne săturam, decât ne-ai adus în pustia aceasta, ca să moară toată adunarea de foame» (Eșire 16, 3).

S'au certat frați și nu le mai place lor, după cum spune un scriitor bisericesc... Împărăția îngerească, care dă lui Dumnezeu mărirea și oamenilor pace.

Orbiți de un dor nedrept, de a se înălța unii peste alții, nu se mulțumesc cu libertățile, vreau mărirea, ca să se împlinescă cuvântul scriiturii: Călea păcii n'au cunoscut și păcat și nefericire în căile lor (Ps 29, 5). Din pricina aceasta, a abaterii dela legile Dumnezeiești, dureri mari s'au abătut asupra poporului nostru, chiar în ajunul Crăciunului. Părți întregi din Ardealul mândru și frumos au fost prefăcute în o mare de jale. Sloii de ghiță au dus poduri, unelte, vite și pierzare în vieți de om.

Luni deardând, poșorul nostru dela munte, a fost amenințat să moară de foame, nu a umbat nici poșta, nici trenul și oamenii se uitau cu mâinile încrucișate cum li se prăpădește avutul.

Prăpădul e pricinuit în mare parte și din devastările și nimicirea pădurilor. S'au tăiat arbori de sute de ani și nu s'a mai plantat nimic, întocmai ca în Palestina de azi, deșartă și pustie, care a fost cândva bogatul Canaan, dar a devenit țară săracă din pricina devastării pădurilor.

Am deschis noi colecții de ajutorare, am strâns ceva pentru alinare suferințelor celor bătânduți, aproape 50,000 lei, dar aceste sânt și pot fi numai un picur în măsura durerilor.

Relele acestora, care bătutia sânt în legătură cu întunecul, care s'a revărsat și care trebuie alungat prin reînvierea noastră după pilda Mântuitorului.

Teama se va prefice în bucurie, când vom asculta învățăturile Mântuitorului, când îl vom ținea pe Isus Hristos în noi și aproape de noi în toate zilele vieții noastre.

Când vom ierta toată pentru înviere, când ne vom îmbrățișa unii pe alții, ca să se cunoască că sântem filii luminii.

(Din pastorală P. S. Sale episcopului NICOLAE al Vadului, Feleacului și Clujului).

Textul biblic, după ce ne povestește păcatul soției lui Putifar, nu se mai ocupă de ea.

Dacă această femeie n'a fost pedepsită cumva de însuși bărbatul ei, împrejurarea că Iosif, victima calomniei sale, e ridicat la rangul de prim-ministru, este suficientă pedeapsă pentru ea... Iosif, deși nevinovat, a trebuit să suferă toată urgia răsunării femeiești.

Cazuri asemănătoare se ivesc și azi. Tipuri «moderne», demne de prototipurile veacurilor biblice, le întâlnim pretutindenea: la proletari, și la lumea «bună»...

Din minunata istorie a lui Iosif putem cunoaște, că conflictele sociale izvoresc și în timpurile noastre din aceleași instincte ca înainte cu 5—6 mii de ani. Cum stăm atunci cu evoluția socială-morală?

Conflictele sociale par a fi din zi în zi tot mai înțepite, deși Mântuitorul Hristos stabilește în legea fundamentală a doctrinei Sale, următoarele: «Poruncă nouă dau vouă, ca să vă iubiți unul pe altul, precum v'am iubit pe voi» (Ioan 13, 34).

E de prisos — cred — să mai facem drum spre Damasc, când plinind această poruncă vom putea deveni din Saul — Pavel, E timpul reculegerii sufletești...

Pr. T. Glodeanu.

Paștile acasă și pe câmpul de luptă

Sânt aici earăși Paștile, sărbătoarea cea mai mare, cea mai dorită, care a deschis nouă ușile raiului, până atunci încuiate pentru neamul omenesc, ușile pe care Isus, prin moartea Sa, le-a deschis ca să poată intra toți cei ce viețuiesc după învățăturile Lui. Sânt aici Paștile, care ne îndeamnă «să ne luminăm cu serbare»: «Paștile frumoase», «Paștile mântuitoare de înstrătare».

Mă gândesc mai cu seamă la bucuria credincioșilor noștri dela sate, care sărbătoresc atât de pătrunzător, prin atâtea datini și obiceiuri creștinești din străbuni, sfintele serbători ale învierii Domnului.

Bătrânii își vor lădrepta în ziua mare pașii chibzuți spre sfânta biserică, în care glasul duios al preotului sună, pentru mic și mare, pare că mai serbătoresc ca alte dați, ear diacul din strană se inspiră și-și resfăță gîsul pe întrecute cu dascălul, care aruncă din când în când ochii la școlarii înșirați în rând înaintea sf. altar.

Glasul lor, cântarea învierii, răsună departe în noaptea sfântă, în care toată suflarea laudă pe Domnul. Toate gândirile omenești sânt preocupate de minunea cea mare a învierii Domnului.

Ziua aceasta aduce bucurie și veselie pretutindeni. Masa săracului este immoderată și ea atunci cu ouăle roșii ce se resfăță pe pânzătura curată ca laptele, și ispitesc pe cei mărungi așezați în jurul mesei, cari așteaptă nerăbdători să se facă stăpâni pe ele.

Vioara lăutarului ademenește la joc, și «chora mare» se întinde veselă, și chiuaturile tinerilor se înalță deasupra satului și se revărsă peste văile și colinele din împrejurimi.

Paștile sânt împreunate cu bucuria, mulțămirea și veselia credincioșilor. Dar, când le spun acestea, amintirile mă impresioară: îmi vine în minte Paștile petrecute în război, aproape de dușman. Erau Paștile din anul 1915. Oștirile austro-ungare stăteau față în față cu cele rușesti pe dealurile Carpaților.

Un preot militar român făcea slujba învierii în fața ostașilor. Hristos a înviat! Răsuna peste dealuri și câmpii. Rușii răspundeau în graiul lor, din tranșeele de după o coamă de deal, tot cu «Hristos a înviat». Am văzut atunci pe mulți lăcrămând, cu capul plecat spre pământ. Și cântarea învierii răsună în firea desmorțită de primăvară, ca o cântare îngerească...

După terminarea serviciului divin, comandantul regimentului, de origine croată, ni-a zis: «Dl'or! azi mă simțesc așa de deosebit, nu mă știu aproape de dușman, ci din contră, împăcat cu toată lumea; natura îmi pare un rai».

S'a apropiat însă seara. Cântarea păcii nu se mai auzea. Bubuitul îngrozitor al tunurilor li luase locul și umeala văzduhului. S'a deslăntit

O conferență interesantă

În 22 Martie a. c. a fost dat publicului din Sibiu se asculte o conferență folositoare din toate punctele de vedere.

Conferențiară a fost o tinăra doamnă din societatea clujană, dna *Mărioara Dr. Șerban*. Mulți vor ști mai bine cine este dna Dr. Șerban, dacă vom aminti că este fiica actualului protopop al Brașovului, a directorului liceului român ortodox de acolo, Dr. Iosif Blaga. Dna M. Dr. Șerban a dat dovezi din copilărie că are dragoste de carte, urmând liceul în rând cu elevii tatălui și ascultând cursurile universitare cu deosebit succes. Războiul a silit o să plece împreună cu părinții în țări străine și așa a ajuns pentru mai multă vreme în Suedia, în Stockholm, mai apoi la Paris. În amândouă orașele a urmat cu conștiințioasă cursuri universitare. De sigur am fi avut-o profesoară într'unul din orașele noastre, dacă nu s'ar fi căsătorit cu profesorul școlii sup. agronomice din Cluj Dr. M. Șerban, preș. secției economice-sociale a Asociației.

Talantul cunoștințelor nu și l-a îngropat mama iubitoare și tovarășă vieții — de aceea a început să încerce ca conferențiară în Cluj, la universitate și în Sibiu, în cadrele Asocia-

din ambele părți o luptă mistuitoare, care a durat ceasuri și zile.

Era săptămâna luminată la noi, de focul șrapnelor și a granatelor se înfiora pământul și văzduhul. Mulți româniși au pierit atunci; frontul îl țineau tot pe bănățene, compuse în majoritate de români. Acelora li au fost Paștile anului 1915 ultimele, ear golul și lipsa lor o vor simți ai lor, la Paștile de acum... Ei nu s'au mai revăzut, — dar se vor revedea la altă ziua mare, la ziua învierii a doua.

Dr. Eugeniu Munteanu.

Preoțimea noastră și răsoiul de întregire

(=) Zilele acestea am primit volumul «Contribuția preoției române din Ardeal la răsoiul pentru întregirea neamului (1916—1919)».

Lucrarea, apărută în Cluj, în institutul de arte grafice «Cartea Românească», este datorită părintelui asesor consistorial din Cluj, Dr. Sebastian Stanca, unul dintre numeroșii prizoniți ai fostului stat îmbătrânit în păcate care nici în marele răsoi nu înțelegea glasul vremii.

Sânt adunate, pe aproape două sute de pagini, marturisiri simple și sincere despre pătimirile și năpăstuirile suferite de preoțimea română ardeleană, sub regimul ungar, apoi bolșevic, începând din dimineața praznicului Adormirii Maicii Domnului din anul 1916, și până în vara anului 1919.

Deținerile, arestările și internările, făcute pe temeiul celebrilor «liste negre», unde erau introduse numele tuturor celor bănuți de «răi patrioți», erau faptele unui dușman secular, care nimic n'a profitat din învățămintele istoriei sale «milenare», decât cel mult să fie cevaș mai rafinat în aplicarea cruzimilor încuibate în firea sa moștenită din strămoși. Temeițele dela Cluj, Aiud, Seghedin, Odorhei, Târgu-Murăș, Brașov, Sibiu, Făgăraș, Oradea, Arad și Timișoara, internările pline de suferințe grele, pe la Șoproș și alte numeroase localități depărtate, lunile și anii de lipsuri și mizerii, au trimis pe unii repede în lumea veșniciei, ear pe ceilalți i-au rușinat trupește și i-au zdrcinut sufletește.

Eată cifre:

Au fost internați 252 de preoți; din aceștia 140 au suferit în total: 113 ani, 2 luni și 14 zile, (ceilalți preoți n'au dat încă date precize).

Închiși în temniță: 86 preoți, (65 ani, 6 luni, 21 zile).

Preoți duși în pribegie: 106.

Preoți omorâți: 4, și 1 cleric.

Preoți osândiți la moarte: 4.

Preoți osândiți la închisoare: 15 (în total: 85 ani, 6 luni).

Au murit în închisoare: 3 preoți; în pribegie au murit 7 preoți.

În urma suferințelor îndurate, au murit: 28 preoți.

Au stat în închisoare: 3 preotese (1 an, 3 luni, 8 zile).

Au fost internate: 16 preotese (14 ani, 4 luni, 8 zile)...

Eată o listă, care n'ar avea trebuință de specială tălcuire.

Paginile volumului, scris de pâr. Sebastian Stanca, însoțesc aceste cifre cu expuneri, zugrăvite în vii culori, despre: isprăvile jandarmeriei ungurești, sprijinite de evreii detectivi, drumul amarnic către Șoproș, viața în exil în mijlocul unor oameni porniți împotriva «trădătorilor» de patrie; traiul deplorabil, din orice punct de vedere, al internaților; viața din temnițe ș. a. Listele preoților cari au suferit sub regimul bolșevicilor unguri în 1918—19; a preoților (bănățeni) internați sub stăpânirea sârbilor în aceiași ani, și a celor alungați peste graniță, întregesc volumul plin de învățătură.

«Noi preoțimea anului de veșnică pomenire 1918 — zice autorul drept încheiere — am avut fericirea să vedem pe cetățuia isbândă idealului național. Cu lacrimi de bucurie am întâmpinat răsăritul sfânt al soarelui celui nou aducând primos pe altarul patriei întregite tot sufletul nostru împreună cu sufletul întregului popor românesc.

Vremea trece. Casa cea nouă se înfiripă pe încetul clădindu-se pe temelia celor mai frumoase nădejdi de viitor. Întruparea ei însă întâmpină încă multe obstacole îndărjite, pentru că stăpânii întunecului sânt încă multe pândind în cele patru vânturi cu gând hain de destrămare.

Pelerinază lumea la Stratford pe Avon, ca să-i vadă casa natală, amănuntele ce ne-au rămas nu ne adevăresc că ar fi putut fi acel minunat cunosător al diplomației, al vieții dela curțile europene, al literaturilor antice, al filozofiei. În creierul adevăratului Shakespeare, autor al pieselor teatrale, era o lume întreagă, iar actorul Shakespeare n'a lăsat ca manuscris decât câteva iscălituri pe documente prozaice, și aceste iscălituri cu litere bădărane.

S'a scris o bibliotecă gigantică, în toate țările, despre problema aceasta. Unii susțin că ar fi filosoful Bacon adevăratul autor, alții sunt pentru alte persoane marcante. Profesorul savant, anglist de seamă, Abel Lefranc, dela «Collège de France» din Paris, profesorul dnei Șerban, a scris în timpul recent câteva studii foarte eloquente în privința problemei lui Shakespeare, căutând să dovedească teza că adevăratul Shakespeare a fost un cont, contele «al 6 lea Derby», un reprezentant al unei familii, care era pretendentă la tronul Angliei, pe timpul marei Elisabeta. Intrigile dela curte și situația primejdioasă a familiei Derby au îndemnat pe al 6 lea conte Derby să se folosească de un pseudonim.

Conferențiaru nu s'a mulțumit cu lansarea tezei, ci a insistat cu multe argumente, cari sânt plausible, pentru verificarea hipotezei.

Preoțimea română va sta însă și în noua orânduire a patriei române neclintită la postul ei, pentru că este călăuzită de cuvântul scripturii care îi strigă prin glasul apostolului:

Pentru aceea având atâta nor de mărturie pus împrejurul vostru stați drept încingându-vă mijlocul vostru cu adevărul și îmbrăcându-vă în zeaua dreptății și încălțându-vă picioarele întru pregătirea evangheliei păcii, pentru că lupta voastră este împotriva stăpânirilor întunecului veacului acestuia, împotriva duhului răutății. (Efeseni 5, 12—16)

Și dacă Dumnezeu dintrată moarte ne-a izbăvit pe noi, nădăjduim că tot El ne va mai izbăvi (Cor. II. 1. 10.) Mănuirea de seara întru bucuria dimineții se va topi și Dumnezeu ne va umplea de bunătațile casei Sale, pentru că sfântă este biserică Sa și minunată întru dreptate! (Psalm. 64. 5.)

Publicația părintelui Stanca este cu mult mai binevenită, decât să mai aibă trebuință d'a fi recomandată în atențiunea cititorilor noștri.

Discul învierii Domnului pentru Internatul arhiepiscopesc

În baza concluziunii Ven. Sinod arhiepiscopesc Nr. 34/1922 referitor la înființarea Internatului arhiepiscopesc pentru orfanii de preoți, prin aceasta dispunem, ca la sărbătorile învierii Domnului din acest an să se poarte în toate bisericile din arhiepiscopia noastră un disc în favoarea acestui internat.

Sumele încasate în singuraticile parohii se vor administra oficiilor protopresbiterale, de unde se vor trimite apoi până la 1 Mai a. c. Consistorului arhiepiscopesc pe lângă raport însoțit de-o consemnare întocmită după comunele bisericești.

Sibiu, la 27 Martie 1926.

Consistorul arhiepiscopesc.

junii și a «Asoc. prof. secundari români» secția Sibiu. Debutul acesta a reușit spre mulțumirea tuturor.

N'avem de a face cu un «Blaustumpf», o semidocă, care îți împuiază urechile cu verzi și uscate. Dimpotrivă. E o temeie cu judecată matură, cu un fel de predare atrăgător, lipsit de fioruri supărătoare sau inutile. Conferența dăle îți lărgeste orizonturile și îți dă merinde de gândit.

Tema aleasă pentru mulți a putut fi prea îndepărtată de noi: «Problema shakespeareană». Ce ne batem capul cu problema lui Shakespeare? se va fi întrebă cel neinițiat. După conferență, de sigur, va fi mărturisit în mea culpa, deoarece conferența a fost așa de bine ticluită, încât a oferit o recreare sufletească din cele mai alese.

E vorba de una din cele mai misterioase probleme ale lumii: a fost Shakespeare genial autor dramatic englez, ascuns numai sub numele acesta?

Dacă e vorba să ne frământăm mintea cu afaceri misterioase, de sigur e de preferit problema shakespeareană cultărei Barbara Ubric sau Maștii de fier. Despre existența lui Shakespeare, actorul, avem prea puține și prea nelămurite date.

Ni-a fost dat să cunoaștem astfel, epoca elisabetană, una din cele mai glorioase ale Angliei. Am făcut cunoștință cu literatura engleză contemporană lui Shakespeare, cu viața teatrală de pe atunci, cu moravurile vremii. Într-o apărare tezei profesorului ei, dna Șerban a trecut în revistă alte camuflări literare din alte literaturi, arătând că are cunoștințe literare estetice solide.

Nici nu se putea altfel. Fiica profesorului, care a scris «Teoria dramei» și care avea nobila pasiune de a străbate țările cu elevii săi. În călătoriile de studii, încă înainte de răsoi, s'a arătat ca un vrednic ermul al tatălui ei.

Pe cărarea apucată va putea să ne mai informeze încă prin multe conferințe cu teme predilecte, îmbinate cu util și cu frumos. Va găsi totdeauna un auditoriu mulțumitor, ca pe acel din Sibiu.

H. P. P.

Gh. Maior: Mănăstirea Argeșului (5 acte), Biblioteca «Semănătorul» Nr. 130, Arad. Preț 5 Lei. Legenda Mănăstirii Argeșului a ispitit, în timpul din urmă, pe mulți dintre scriitorii noștri. Dl. N. Iorga a scris o piesă: «Mășterul Manole». Tot așa dl. Victor Eftimiu și Adrian Maniu. Dl. Gh. Maior, în încercarea dăle, caută să dramatizeze poezia cu același nume, fără să se depărteze de textul acesteia.

Rugăciune

*Părinte bun și sfințe
Și mult Prealndurate,
Rugămu-te ferbinte,
Din inime curate:*

*De sus din cer oprește,
Ca brațul Tău cel tare,
O lume ce silește
Zorită spre pierzare.*

*Departé azi de Tine,
Umbliam cărări greșite
Ș-ulând totce e bine,
Ne zbatem în ispite.*

*Că sântem răi, știm bine
Și vrednici de certare;
Dar, mila e la Tine
Și-ți cerem îndurare.*

*Nu tînde cu mîhnire,
Certearea Ta cerească,
Și-a noastră rătăcire
O îă să contească;*

*Revars'a Ta lămină
Spre lumea pămîntească,
Ș'n suflete anină
Iubirea Ta cerească.*

*Credința fă-ni o tare,
Nădeidea pururi vie,
Să știm ca mic, ca mare,
Cum să-ți slujim toți Tîe.
Pr. Teofil Roșca.*

INFORMAȚIUNI

Hristos a 'nviat! Dorim cititorilor și colaboratorilor ziarului nostru să petreacă sfintele sărbători ale Învierii Domnului în pace și cu bucurie.

Numărul viitor al Telegrafului Român apare Vineri, în 9 April 1926.

A murit Doctorul Toma Ionescu, cunoscutul profesor universitar la facultatea de medicină din București, celebru chirurg, reprezentant al României la diferite societăți și congrese, și primul delegat al țării la Societatea Națiunilor. Moare în vîrstă de 66 de ani. Ceremonia înmormîntării s'a săvârșit Marți, în 30 Martie 1926, cu mare pompă. Cu moartea lui Toma Ionescu știința medicală pierde pe unul dintre cei mai aleși reprezentanți ai săi.

În serviciul religiei. Radiofonia s'a întins și în domeniul muzicii bisericești. Se radiofonează psalmi, oratorii, coruri, orchestre ale celor mai de seamă compozitori, îndeosebi bucăți de celebrul I. S. Bach. Anglia s'a decis acum să aplice radiofonia și în marile catedrale engleze, în scop ca vorbirile rostite de cei mai vestiți predicatori să fie auzite nu numai de publicul asistent la serviciul divin, ci de zeci și sute de mii de persoane, care se găsesc acasă sau în alt loc.

Din Basarabia. «Uniunea creștinilor ortodocși» din Basarabia, centrala Chișinău, solicitând dela ministerul ocr. sociale autorizarea de a deschide subscripțiuni publice în tot cuprinsul țării pentru strîngerea de fonduri necesare propagandei culturale-naționale, răspîndirii de broșuri instructive și scrieri românești, susținerii calendarului îndreptat și conștiinței de Sfântul Sinod, precum și a trupei teatrale de propagandă artistico-teatrală, onor. minister a aprobat această cerere. În consecință sînt rugați toți bunii români, cari voesc a contribui la înfăptuirea acestei opere naționale patriotice, să trimită obolul lor, la adresa: Uniunea creștinilor ortodocși din Basarabia, centrala Chișinău.

AVIZ. Domnii absolvenți al cursului al III-lea teologic 1920—21, sînt invitați a participa fără excepție la o întrunire colegială de revădere, care va avea loc la 26 Mai a. c. (Miercuri după Rosaliu) în Sibiu. Dr. N. Terchila.

Societatea ortodoxă națională a femeilor române, secția Cluj, s'a întrunit în adunare generală Duminecă, în 21 i. c., la Cluj. Dîmneața s'a ținut serviciu divin, la care a rostit predică profesorul nostru dela Academia teologică Andreiană, Dr. Gr. Cristescu. În sala prefecturii s'a deschis apoi sesiunea prin cuvîntul P. S. Sale episcopului Nicolae, care a condus adunarea, în absența prezidenței, a dnei Elena P. Voitești, împedecată d'a conduce această sesiune. Secretarul societății, dl Dr. Oct. Costea, a raportat despre activitatea mănoasă din anul trecut a societății. Se constată că s'a organizat un ciclu de conferințe religioase, s'au dat concerte, s'au împărțit premii la școlile secundare pentru elevii distinși în religie și purtare ș. a. Casierul societății raportează că au intrat în anul trecut 120 mii lei, s'au cheltuit 61 mii lei. Avera societății face 360 mii lei. S'au ales membri de onoare: Fericitul Patriarh Damianos al Ierusalimului și dl ministru Al. Lapedatu. Congresul general se va ținea în 24 April în Cluj.

Cinstirea crucii. Guvernul italian depărtase în 1870 crucea de pe vechea clădire a Colosului, marele amfiteatru — astăzi în ruine — de pe vremea împăraților Vespasian și Titu. În acel amfiteatru mii de creștini și-au dat viața pentru Isus Hristos. Guvernul lui Mussolini a dat acum poruncă să se așeze din nou crucea pe Colosul, spre bucuria întregului popor italian.

Autobusurile. Scumpirea nefcinate a călătoriilor pe căile ferate a pricinuit înmulțirea autobusurilor, care încep să facă tot mai mare concurență trenurilor. În autobuse călătoria se face în condiții destul de avantajoase. Taxele nu sînt prea mari; — dar în schimb nici nu există favoruri deosebite, ca la trenuri, unde tot cam al doilea călător se plimbă gratis.

Căminul dela Sămbăta de sus se deschide la 1 Mai. Va primi patru serii de câte trei pentru fiecare asociație de presă. Prima serie va fi dela 1 Mai la 5 Iunie, a doua: 5 Iunie—10 Iulie; a treia: 10 Iulie—15 August; a patra: 15 August—20 Septembrie.

Greșelile de tipar fac, îndeosebi dlor autori, nu puțină supărare; deși se poate zice, că este aproape imposibil să se tipărească o carte scutită cu desăvîrșire de greșelile tiparului. S'a întîmplat de curînd, că o societate biblică americană și-a pus de gînd să editeze biblia cu o extraordinară îngrijire, ca să nu se strecoare nici o singură greșală de tipar. În acest scop societatea și-a ales pe cei mai încercați zețari; ear corecturile au fost citite de șase corectori iscușiți. Afară de aceștia, înșiși funcționarii firmei editoare căutau cu stăruință greșelile, primind câte un premiu de fiecare nouă greșală descoperită. Când biblia a apărut, s'a afirmat că nu conține absolut nici o greșală... Și totuși, cititorii ei au găsit cam o duzină de: erori de tipar...

Cînd îți vinzi nevasta... Tribunalul din Leeds, în Anglia, a osîndit pentru imoralitate pe mecanicul Allan care, plicisit de nevastă, și-a vîndut o, chiar cu învoirea ei, negustorului Philips pentru suma de 500 lire sterling, cam 60 mii de lei. Pedepsa dictată lui Allan este 19 luni de închisoare.

Monopol. Adunarea națională din Angora a votat proiectul de lege prin care se institue monopolul statului pentru fabricarea, vânzarea și importul băuturilor spirtoase, afară de vin.

ȘTIRI LOCALE

Conferințele publice, organizate în earna aceasta de desp. Sibiu al Asociației și de secția sibiană a Asoc. generale a profesorilor secundari, în legătură cu «Extensiunea universitară din Cluj», s'au terminat cu prea interesantele două prelegeri, ale dlor profesori Tzigara-Samurcaș și Dr. Gr. Cristescu. Cel dintîi a vorbit, în 25 Martie, despre arta României-Mari, pe temeiul descoperirilor făcute de cercetători străini și români și cu mîiestria specialistului, despre înfrîurile din afară în cursul veacurilor, despre ceea ce este specific românesc țărănesc în vechia noastră artă — și, în același timp, vrednic de păstrat și de ocrotit ca o prețioasă moștenire din străbuni. — În 28 Martie a vorbit dl Dr. Gr. Cristescu despre: Senzații spirituale din țara sfîntă. Într-o expunere scurtă și cuprinzătoare ni-a înfățișat întreg pelerinajul la locurile sfinte organizat, în toamna trecută, de I. P. S. Sa mitropolitul nostru Nicolae. Impresiile și amănuntele celui dintîi pelerinaj românesc în stil

mai mare, descrise în formă potrivită subiectului au avut darul să țină încordată atențiunea auditorului timp de aproape 2 ore. Proiecțiunile, dela ultimele două conferințe, au întregit tablourile zugrăvite prin cuvintele luminoase ale vorbitorilor.

Operă română. Reuniunea de muzică «Gh. Dima», Sibiu, Duminecă 11, Luni 12 April 1926. ora 8 seara, Marți, 13 April, ora 2 p. m., va reprezenta în Teatrul orașenesc: *De-aș fi rege*, operă comică în trei acte și un tablou, de A. Adam, cu binevoitorul concurs al dșoarei și dlor Nina Boty (soprana) Emil Marinescu (tenor), Petre Ghimpeanu (bariton), artiști ai operei române din București. Distribuția: Nemea dra Nina Boty, Zelida dna Mioara Dr. Vilt, Zeforis dl Em. Marinescu, Pifear dl N. Cioba, Regele dl P. Ghimpeanu, Zisel dl Alexăodor, Cador dl N. Bivol. Pescari, brahmani, popor, sclavi, baiadere etc. Balet sub conducerea dlei prof. Constanța Danu. Direcția artistică: dl N. Băilă. Direcția muzicală: dl N. Oancea. Orchestra orașului. La Matineul de Marți prețuri reduse. Bilete de vânzare: la «Librăria Săteanului» și seara la casa.

Nu mai încapă îndoială, că publicul nostru se va dovedi și de astădată înțelegător pentru aceste reprezentații ale artiștilor veniți dela Opera română, și va sprijini după merit vechia noastră Reuniune muzicală, care ni-a procurat și ne procură atâtea clipe înălțătoare de artă veritabilă.

Mulțumită. Pentru steagul «Reuniunii culturale-naționale a meseriașilor români din Sibiu» au contribuit dñii: Timotei Popovici, profesor și Ioan U. Soricu, profesor, câte 500 lei; Virgil Nistor, secr. consistorial, Iosif Marcu sen. și Iosif Marcu jun., mîiestri pardositori, Petru Tincu, funcționar, Oct. L. Vestemaneu, tipograf, Gh. Vestemaneu, m. pantofar, Gh. Mărină, expeditor la Asociațiune, Petru Simion, culegător tipograf, fiecare câte 100 lei; Gh. Popa, m. cîsmar, Varpăr, 20 lei.

Comitetul.

Turneul Demetriade. Maestrul Ar. Demetriade, cu o trupă formată din artiști ai teatrului național din capitală, va da Luni, a doua zi de Paști, o reprezentație în teatrul Sibiului. Se va jucă piesa în 4 acte, *Morfina*. Bilete se vînd la Librăria Foala Poporului în strada Mitropoliei. Începutul reprezentației la ora 9 seara.

CĂRȚI ȘI REVISTE

Contribuția preoțiilor române din Ardeal la războiul pentru întregirea neamului (1916—1919), de Dr. Sebastian Stanca, Cluj, Institut de carte grafice și editură «Cartea Românească». Un vol. de 180 pagini, cu numeroase portrete. Prețul 60 de lei. — Cartea aceasta, care descrie suferințele preoțiilor române ardeleni în 1916—1919 în închisori, în internate și în refugiu, poate fi citită cu folos de orice cărturar. La alt loc, al ziarului nostru, ne ocupăm mai pe larg de cuprinsul ei.

De citit. În editura Socac a apărut ediția a doua din *Rodica*, o minunată și mișcătoare povestire cu subiect din marea război, de dna *Constanța Hodoș*, talentata noastră scriitoare. Prețul volumului 25 lei. De vânzare la: Librăria arhiepiscopă, Sibiu.

La luptă dreaptă! Din «Biblioteca bunului păstor» a apărut Nr. 14, cu titlul «*La luptă dreaptă*», un capitol de strategie misionară, de Nlc. Colan, prof. la Academia teologică Andreiană. Este o carte scrisă cu multă iscusință și vrednică de toată atențiunea cititorilor. Cuprinde următoarele articole: Sectarismul — marfă de import, Biserica și Statul, Statul creștin nu e cesarism papal, Importanța strategiei misionare, Misionarism jertfelnic, Sfinți și «sfinți», Psihologia sectarului. Tact pastoral, Rețete ieftine, Biblicismul sectelor și datoria noastră, «Ce te faci cap — picior fiind?», Profetismul sectar, Preotul ostaș al lui Hristos, Cărți și broșuri pentru cunoașterea și combaterea sectelor. — Prețul 15 lei. De vânzare la: Librăria arhiepiscopă, Sibiu.

S. Telegjen și A. Pascu, Craiul-Vânt, poem dramatic în trei acte, (Biblioteca «Semănătoru» Nr. 123—124. Arad, preț 10 lei). Tinerii scriitori dela Iași au plămădit din aluatul folclorului românesc un frumos poem dramatic «Craiul-Vânt». Acest poem scris cu simplitatea cuceritoare a basmului, se citește cu plăcere. Dus pe scenă, va reținea atenția publicului.

Contribuții la istoria ziaristicii românești ardelene. de Dr. Ioan Lupas. Editura Asociației. Biblioteca «Astra» Nr. 11. Conține, pe 120 pag. următoarele conferințe și comunicări: Incepăturile și epocile istorice ale ziaristicii românești ardelene, «Novele sau Gazete românești» la 1817, Cea mai veche revistă literară românească, Activitatea ziaristică a lui Gheorghe Barițiu, Andrei Șaguna și «Telegraful Român», Activitatea ziaristică a lui Andrei Mureșanu, Prețul 30 Lei.

Anuar. A apărut anuarul VI al liceului de stat «Gheorghe Lazăr» din Sibiu, 1924—1925, publicat de: Dr. Ioan Bunea, director. Cuprinsul: Școala și misiunea ei, de dir. Dr. Ioan Bunea. Materie vie, studiu din biologia generală, de Al. Mumuianu, profesor. Din trecutul liceului nostru, de dir. Dr. Ioan Bunea. «Masa studenților» Intemeiată de «Albina», de dir. Ioan Bunea. Date școlare.

Lucian Blaga: Fetele unui veac (Biblioteca «Semănătorul», Nr. 134—135, Arad. Prețul 10 lei). Valorosul scriitor ardelean publică un mare număr de articole, risipite prin diferite publicații românești. Recomandăm cititorilor acest nou volum care este una dintre cele mai de seamă cărți publicate de Biblioteca «Semănătorul» din Arad.

Ion Dongoroz: Signor Berthelot (schite). (Biblioteca «Semănătorul» Nr. 130—131. Arad. Prețul Lei 10). Volumașul cuprinde câteva schițe scrise viori, care vor face drum larg cărților lui Ion Dongoroz pe meleagurile dorite de carte românească. Publicul cititor va găsi în volumaș un tovarăș plăcut pe câteva ceasuri.

Dela Societatea română de înmormântare din Sibiu

La fondul pentru înființarea Azilului pentru bătrânii neputincioși au binevoit să dăruiască:

1. Di Petru Joandrea, econom în Sibiu, suma de Lei 1000, care se va administra sub numele «Legatul Petru Joandrea și soția Elena».

2. Părintele Iosif Trifa, directorul orfelinatului consistorial și redactorul ziarului «Lumina Sateilor», Sibiu, a dăruit în memoria decedatei saie soții Lei 1000, cu care s'a intemeiat «Legatul Preotului Iosif Trifa și soția Iuliana».

3. Di Ioan Dobrin, funcționar la Albina, Sibiu, a dăruit în memoria părintelui său decedat, fost econom în Voila, jud. Făgăraș, suma de Lei 2000, pe care a promis că o va întregi cu timpul la Lei 5000. Această sumă formează «Legatul Ioan Dobrin, fost econom în Voila».

4. Di Liviu Crețiu, funcționar la Albina a dăruit suma de Lei 1000 în memoria părintelui său decedat Ioan Crețiu, fost asesor la sedria orfanală din Sibiu, cu care sumă s'a intemeiat «Legatul Ioan Crețiu».

5. Di Dr. Ilie Beu, medic, președ. Albinei, Sibiu, a dăruit și în anul acesta Lei 500 la Legatul Dr. Ilie Beu, intemeiat de Dsa în 1924. Acest legat este acum de Lei 1547.

6. Di Timotei Popovici, profesor, și soția Victoria, au dăruit suma de Lei 2000 în memoria părinților lor, cu care s'a intemeiat «Legatul Preotului Dionisie Popovici și soția Elena și învățătorul Toma Joandrea și soția Ana». Pe lângă acest legat au intemeiat în a. 1922 încă un legat pe numele dânilor, care la 31 Dec. 1925 a fost de Lei 4257, iar deosebit s'au obligat cu o contribuțiune anuală de Lei 500 tot pentru azil.

Cu aceste creștinești dăruiri s'a apropiat cu un pas înfăptuirea azilului pănuit de Societatea română de înmormântare din Sibiu, în care azil să fie adăpostiți și îngrijiți bătrânii săraci, cari nu au pe nimeni să i îngrijească.

Comitetul societății mulțumește din toată inima bunilor și milostivilor dăruitori amintiți mai sus și roagă cu toată stăruință pe toți bunii români să dăruiască ce pot pentru înfăptuirea cât mai grabnică a acestui așezământ creștinesc atât de necesar.

Orice sumă cât de mică este bine primită. **Dăruiri de cel puțin Lei 1000 se vor înscrice în registrele Societății ca legate pe numele dăruitorului, pe numele părinților sau altor persoane, în amintirea cărora se face darul.**

Timotei Popovici,
profesor, președintele societății

Publicațiune

Casa strada Regina Maria Nr. 57 și piața Unirii 3, proprietatea firmei falite A. Zach se vinde în licitație publică judiciară în ziua de 17 Aprilie 1926, ora a. m. 9, la oficiul cărților funduare Sibiu, strada Carmen Sylva Nr. 7, ușa Nr. 36.

Prețului de strigare este 3.080.000 lei, valoarea 10%.

Licitațiunea este ordonată în bază de supraofert, în consecință alt supraofert nu mai este admisibil.

Sibiu, 23 Martie 1926.

Dr. Lucian Borcia,
curatorul falimentului A. Zach.

Nr. 200/1926.

(28) 2—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de clasa a III-a Veseud, protopresbiteratul Mediașului, se publică concurs în baza Ven. ordin consistorial din 17 Decembrie 1925 Nr. 10819 B. cu termen de 30 zile dela prima publicare în Telegraful Român.

Emolumentele împreună cu acest post sânt cele fasonate în coala B. pentru întregirea venitelor preoțești dela stat, precum și pe lângă sesiunea parohială veche de 9 jugare, încă o întregire a sesiunii parohiale primită prin reforma agrară de 17 jug.

Locuință și supraedificatie economice deplin corespunzătoare în natură.

Concurenții să-și înainteze cererile concursuale înscrise conform normelor în vigoare subsemnatului oficiu protopopesic în termenul indicat, având a se prezenta în vreo Duminică sau sârbătoare la biserică, spre a cânta, cuvânta și face cunoștință cu poporul.

Mediaș, la 25 Februar 1926.

Oficiul protopresbiterat ort. român al Mediașului în înțelegere cu comitetul parohial.

Romul Mircea,
protopop.

Nr. 189 protop. 1926.

(25) 3—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de clasa a II-a Bratelu, protopopiatul Mediașului, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în «Telegraful Român».

Emolumentele împreună cu acest post sânt cele fasonate în coala B. pentru întregirea venitelor preoțești dela stat, precum și pe lângă sesiunea parohială veche de 13 jug. încă o întregire a sesiunii parohiale de 19 jug. cat.

Concurenții să-și înainteze cererile concursuale înscrise conform normelor în vigoare subsemnatului oficiu protopopesic în termenul indicat, având a se prezenta în vreo Duminică sau sârbătoare la biserică spre a cânta, cuvânta și face cunoștință cu poporul.

Mediaș, la 10 Martie 1926.

Oficiul protopopesic ortodox-român al Mediașului în înțelegere cu comitetul parohial.

Romul Mircea
protopop.

Prăvălie românească de manufactură

VASILIE HOZA

Sibiu, Piața Huet 6, Sibiu

Filiala:

Blaj, Piața Inocențiu Cloan 12, Blaj.

Mare asortiment de mărfuri din Cehoslovacia ca: Zefire, Delenuri, Setinuri, Șiftoane, Basmale, etc., precum și odăjdii bisericesti: Vestimente și Prapori, din cele mai bune stoffe elvețiene, apoi Potire, Cădelnițe, Crucii de mână și Crucii de prapori cu prețuri convenabile.

Serviciu ireproșabil!

NB. Rog nimeni să nu-și comande din alt loc până ce nu se va convinge de prețurile mele.

Cu toată stima:

Vasilie Hoza.

(29) 1—2

La **Librăria Arhiepiscopale** din Sibiu se primește

un Practicant

cu cel puțin două clase liceale

La **Librăria Arhiepiscopale**, Sibiu, se află de vânzare:

Preotul G. Petrov:

Pe urmele lui Hristos

traducere de: Episcopul Nicodem Munteanu
Prețul: Lei 45—, plus spese de porto Lei 5—.

La **Librăria Arhiepiscopale** din Sibiu se află de vânzare

Fr. W. Foerster:

Hristos și viața omenească

Partea I

în românește de Nicolae Colan

Prețul: Lei 50—, plus spese postale Lei 12—

La **Librăria Arhiepiscopale**, Sibiu, se găsește de vânzare:

Cartea de bunate

POFTĂ BUNĂ,

de Zotti Hodoș. **Partea I completă**, cu multe rețete de bucate obișnuite mai ales în Ardeal și Bănat. Conține:

În partea I A: Supe, asietele, pești, rasoluri și sosuri. Prețul 20 Lei;

În partea I B: Prăjituri, torte, cofeturi, creme, parfe-uri, înghețate, dulceturi, compoturi, numeroase menu-uri ș. a. Prețul: 20 Lei.

Trimisă prin poștă 5 Lei mai mult.

În **Librăria Arhiepiscopale** se află de vânzare

Din viețile sfinților

de

Mihail Sadoveanu și D. D. Patrașcanu

I. Spre Emaus

Prețul Lei 35, plus spese postale: Lei 15.

II. Sfințele Amintiri

Prețul Lei 80, plus spese postale: Lei 20.

La **Librăria Arhiepiscopale** din Sibiu se află de vânzare

Registre de tot felul

◆ legate și broșate ◆

pentru parohii, bănci, oficii și particulari cu

prețuri moderate

Biblioteca Universală

una dintre cele mai de seamă Biblioteci apărute până acum la noi

Nr. 1 apărut 125 ◆ Prețul unui Nr. 2 Lei